
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

PROSINEC 2007



MARIÁN LABUDA

hraje Matěje Šabelského ve hře A. P. Čechova Ivanov

Premiéry

Anton Pavlovič Čechov IVANOV

„...Ale možná, že v tom to taky není.“

IVANOVOVÉ O IVANOVIVI / SAŠI O SAŠE

Několik náhodných vět z deníku Nikolaje Ivanova. Emoce není autentickým stavem duše, ale pouze dává tělu nějaký tvar. Láska není komplexem citu, náklonnosti, zodpovědnosti a smysluplnosti, ale pouze nepatřičným výrazem pro uvadlé hormonální poblouznění. Práce není efektivnější než nečinnost. I pes ví, že z vodky bolí hlava. Co může být krutější než kvetoucí strom? Je ve výhodě ten, kdo si je vědom, kolik bakterií se přenesou jedním polibkem? Duše moderního člověka trpí především těmi nejnovějšími chorobami. Přirozeným útočištěm člověka bývá zpravidla místo pro život naprosto nevhodné. Poučit se z vlastních chyb bychom měli ještě před tím, než je uděláme. Vína je spolehlivější než denní tisk, nikdo si ji nepředplatil, přichází i o svátcích a kupodivu i když selže lidský faktor. Jsem častěji (raději) krutý než laskavý, reakce ostatních jsou přehlednější a (nechtě) tak nikomu neublížím. Jsem zcela praktický člověk v negativním slova smyslu. Neaktivnější bývám zpravidla ve dnech pracovního klidu. Dokonale rozumím příčinám, příznakům i důsledkům deprese, najít je v uspokojivé míře u sebe se mi však bohužel stále nedaří. Život je především smrtelnou chorobou. Když se podívám na svůj otisk na tomto světě, lituji, že disponuji pouze omezeným množstvím sádry.

Matěj Dadák



Saša, Sašenka, to je milá holka.
... Hledal jsem prózu, narazil jsem na poezii ... Zachráním ho,
postavím na nohy, splním svou povinnost a hotovo!
Saša a já? – Nechte nám naše ideály.

Helena Dvořáková



Převracím se pod přikrývkou z boku na bok, nespím a přemýšlím
PROČ se tak mučivě nudím a od samého svítání mi hučí v uších
Krchovského:

Unaven k smrti nudnou rolí
sám sebe hrát – že jsem! – chci spát
– předstírám spánek, tvář mne bolí
Vším, čím jsem byl, jsem nebyl rád.
Jak se mi zdá, nic se mi nezdá
už nemám o čem dát si zdát
na nebi bledne moje hvězda
Vším, čím jsem nebyl, byl jsem rád!

Ale možná, že v tom to taky není.

...KDE JE MATĚJ?

Jan Hájek

Saša je zamilovaná do své touhy po náročném lásce. Vášnivě, tvrdohlavě, až dětsky. Nevidí Ivanova, vidí svou představu. Ve chvíli, kdy ji Kolja nejvíce potřebuje, ho neslyší.

Magdaléna Borová



John Millington Synge HRDINA ZÁPADU

„Myslíte, že by takhle všichni mohli slavit rozeného blba?“

(...) Herecky inscenaci dominuje **Jaroslav Plesl** v roli Christyho. Protikladné polohy své figury vyhrává sice s nadsázkou, nikdy se však neuchyluje k parodii, která by znemožňovala postavě „věřit“. Schoulenou, roztřesenou a bojácně koktající figurku z úvodu vystřídá dojemně naivní náfuca, jenž se s udiveným nadšením a nevelkou vynalézavostí veze na vlně nečekaného úspěchu – a ten jej nakonec opravdu promění v hrdinu schopného vyhrát všechna sportovní klání nebo udávat tón v poetických „dvojzpěvech“ s obdivovanou Pegeen. Pokud však znejistí, stačí nečekaný šramot za dveřmi, aby bleskově přešel od samolibého naparování ke své obvyklé vystrašenosti (skutečně se změnil až poté, co prodje nejen úspěchem, ale i zavržením). Není to pojetí nijak překvapivé, Jaroslav Plesl však podává výkon, který se vidí jen málokdy. Christymu sekunduje protikladná dvojice žen soupeřících o jeho přízeň: hospodská kráska Pegeen a vdova Quinová. Příznačné pro hereckou vyrovnanost činoherácké inscenace je, jak spolehlivě se vyrovnává s obvykle kritickou rolí Pegeen **Kateřina Lojdová**. Spojuje prostořekou drsnost, půvab i dívčí naivitu do věrohodné postavy a stejně uvěřitelné je i její závěrečné zděšení nad tím, že právě ztratila svou životní šanci. (Mimořadně – termíny jako „věrohodný“ nebo „uvěřitelný“ je možné v souvislosti s hereckými výkony ve všech Sokolových inscenacích opakovat téměř do omrzení.) Vůbec nejpříjemnějším překvapením inscenace se však stává vdova Quinová v podání **Ivany Wojtylové**. Na scénu sice vstupuje jako klasická komediální figurka stárnoucí vdovy chtějí chlapa, postupně se však změní v postavu stejně tragikomickou jako Christy s Pegeen. Žena stále ještě pohledná, ale už na samé hranici odkvétání (Ivana Wojtylová má za sebou zkušenost s příbuznou *Kráskou z Leenane*), v níž se mísí cynismus a realistický pragmatismus, velcí vytřískat ze situace co se dá, s dobrou vůlí a snahou nedrat se o svou věc za úplné každou cenu. Charakteristický je okamžik, kdy Quinová vidí, že Christy je do Pegeen natolik poblázněný, že nemá cenu jej dále lákat k sobě – a tak na něj bez mrknutí oka přehodí požadavek na „berana a povolení chodit přes pole“, původně příslibem odmítnutým snoubencem Pegeen. I Quinové však Synge napsal výstup mimo její obvyklou masku – a režii i herečce slouží ke cti, že repliky, v nichž si Christymu stěžuje na samotu a přiznává, jak sní „o námořnících“, ani v nejmenším nezesměšňují. *Hrdina západu* je pro styl **Ondřeje Sokola** zcela typickou inscenací – režie nikdy nejde „proti textu“, bere však autora za slovo důsledněji, než bývá zvykem. Výsledkem je vyostření hry až do tragikomické grotesky, v níž jamarečně dryáčnické veselí kráčí ruku v ruce s temnými podtóny a neobvykle silným poetickým nábojem; výborné výkony celého ansámblu jsou v Sokolových inscenacích pravidlem. Už dlouho jsem se v divadle necítil tak dobře.

Vladimír Mikulka, *Divadelní noviny* 30. 10. 2007



(...) Sokol drsné tragigroteskní drama do značné míry poetizuje, ironizuje, dodává mu až bláznivou hravost s rozměry blamáže, mystifikace a frašky. Ukazuje je jako téměř akční komedii, s níž si lze pohrávat na mnoho způsobů. (...) Pleslův Christy Mahon není přiblblý špinavý křupan, ale daleko spíš hrabalovsky nesmělý Miloš Hrma z *Ostře sledovaných vlaků*. Plachý mladík plný touhy, snů a ideálů, vzbuzující ve svém okolí soucítí a lásku. A tak se k němu také ostatní postavy chovají. Pegeen Flahertyová **Kateřiny Lojdové** je racionální šenkýřka, jež si umí poradit s každou situací rázně a nekompromisně. Její otec Michael v podání **Vladimíra Kratiny** je nádherně zahraný irský opilec z rodu Chaplinů, Hrzánů, Víznerů či Menzelů. Jeho výstupy jsou ozdobou celé inscenace. Kratina dokáže i z úsečných, banálních situací vytvořit divoká komediální čísla. Obdobně přímočaří a se silnou komediální nadsázkou interpretovaný je mladý farmář Shawn Keogh v podání **Matěje Dadáka**. Ve svém lpění na vztahu k Pegeen a na svatých zákonech otce Reillyho je směšný a dojemný stejně jako Christy Mahon ve svém lpění na otcovraždě. Christy však – neboť přichází z „neznáma“ – nabízí únik a sen, zatímco Shawn – neboť je místní – se jeví až příliš realistický a racionální. A právě o různém vnímání snů a reality je Sokolova inscenace, tato oslava fantazie a výsměch přizemnosti. Tu druhou, pragmatickou, ve skutečnosti však stejně bláznivou polohu zastupují **Ivana Wojtylová** jako vdova Quinová a **Michal Pavlata** v roli otce Mahona. I oni svým, navenek realistickým, postavám dodávají ráz prostopášné ztřeštěnosti. Obá si dokážou s nečekanými situacemi hrát jako žongléři s míčky. (...)

Vladimír Hulec: *Černá groteska z dob, kdy vražda byla poezí*,
Mf Dnes 6. 10. 2007

Doušky



Dovolte, abychom Vás pozvali 23. listopadu na **50. reprízu** komedie Georgese Feydeaua **Dámský krejčí**. Hru režíroval **Martin Čičvák**, premiéra se uskutečnila 21. ledna 2005.

■ Dramaturg Činoherního klubu **Roman Císař** oslavil 17. října 55. narozeniny.

■ **Matěj Dadák** hrál 18. října poprvé sochaře Alamariho v **Masce a tváři**.

■ Roli Dědečka v **Rodinné slavnosti** hraje **Stanislav Zindulka**.

■ 3. listopadu se na pražských jevištích hrála McDonaghova **Connemarská trilogie** – ve Švandově divadle hostovalo Jihočeské divadlo s **Kráskou z Leenane**, ve studiu Švandova divadla se hrála domácí **Lebka z Connemary** a v Činoherním klubu **Osiřelý západ**.

■ **Emília Vášáryová** hraje ve Studiu Slovenského národního divadla v Bratislavě Eilen Osbournovou v McDonaghově hře **Mrzák z Inishmaan**. Premiéra byla 3. listopadu.

■ 5. a 6. listopadu hrajeme **Nebezpečné vztahy** na zájezdu v Třebíči, 26. listopadu **Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho** v Divadle Bolka Polívky v Brně.

■ 22. listopadu bude ve Slovenském inštitutu v Jilské ulici pokřtěna kniha rozhovorů **Mariána Labudy** a **Jána Štrassera** **Herec je vždy na očích**. Kniha vychází v Nakladatelství XYZ, které nyní vydává také knihu **Veroniky Žilkové** a **Martina Stropnického 2 v 1**.

■ Vyšlo 21. číslo časopisu Disk a 68. Revolver Revue.



■ Premiéra hry Mileny Jelínkové **Adina s Veronikou Žilkovou** v roli herečky Adiny Mandlové se koná v Divadle na Vinohradech 30. listopadu. V inscenaci hostuje také inspicient a herec Činoherního klubu **Stanislav Stícha**.

■ Ve filmu Josepha Vilsmaiera a Dany Vávrové **Poslední vlak** hrají také **Juraj Kukura, Nina Divíšková, Michal Pavlata a Stanislav Zindulka**.

■ Režisér Martin Dolenský do filmové komedie **Chyťte doktora** obsadil **Pavla Landovského** a **Vladimíra Javorského**. V kinech od 22. listopadu.

■ V pokladně Činoherního klubu můžete zakoupit **Dárkové poukázky** na vstupenky do ČK v hodnotě 550 a 1100 Kč.



MARIJA HAVRAN

Výtvarnice Marija Havran získala prestižní cenu DOSKY 2007 za nejlepší divadelní kostým v inscenaci dramatu Friedricha Schillera **Úklady a láska** (Slovenské národní divadlo Bratislava, režie Martin Čičvák).

„Vstoupili jsme do éry, kdy čím dál větší část umění inscenuje jen konzum, vytváří v nás vyprázdňující euforii a stav neúčastného tranzu. Nic proti tomu, já ale celkem z prostých důvodů vyhledávám radši Marijin výjimečný cit pro krásu. Cením si jejího praktického, každodenního prožívání umění, když pracuje se smyslovým materiálem nebo barvami, když kreslí, anebo když jednoduše vypráví svým nezaměnitelným jazykem o zkušenostech s divadlem, operou, literaturou, výtvarným uměním, anebo třeba jen s jídlem. Protože pod rukama Marije Havran se cokoli záhadného stává krásnějším. Kdyby záleželo na mně, klidně bych jí svěřil celý svět, ať si ho přetvoří do čehosi nového, jiného, svébytného. Protože to ale není možné, úplně obyčejně se raduji z toho, že můžu sledovat, jak neúnavně, nápaditě a hravě přetváří alespoň jedinečnou metaforu světa – divadlo.“

Michal Hvorecký

Marija Havran pracovala v Činoherním klubu poprvé v roce 2002 na výpravě k inscenaci **Misantrop**, za níž byla nominována na Cenu Alfréda Radoka. Pro režiséra Martina Čičváka navrhovala výpravu do inscenace **Koza aneb Kdo je Sylvie?** a kostýmy do **Rodinné slavnosti**. Je kostýmní výtvarnicí Čechovova **Ivanova**.



Návrhy kostýmů – Sáša Lebeděvová a Jevgenij Lvov

Kostýmy v Činoherním klubu



Lidija Glavanaková

Lído, jak jsi se dostala k divadlu?

Nejdřív jsem v Sofii studovala pedagogiku, rok jsem pracovala jako učitelka a teprve potom jsem se učila loutkařinu u profesorky Julie Ognjanové. Začátek 80. let byl v Bulharsku taková docela ošklivá komunistická éra, ale ve škole se nás sešla dobrá parta lidí, rozuměli jsme si jazykem divadla a nebáli jsme se dělat různé experimenty.

Jak jsi se ocitla v Praze a co tě tu potkalo?

Po Prahy jsem přijela se svým mužem, který na FAMU studoval kameru. Na začátku jsem se učila český jazyk na Karlově univerzitě, tři roky jsem dělala loutkové divadlo v Divadle Spejbla a Hurvínka a ještě před revolucí jsem vyráběla loutky pro Bratry v triku. Pak jsem na volné noze začala hrát loutkové divadlo pro děti a to mě baví dodneška. Mám velkou radost, že můžu s jednou agenturou hrát v Německu Saint Exupéryho *Malého prince*.

Jaké české umělecké dílo tě oslovilo?

Už v Sofii jsem viděla spoustu krásných českých filmů. Tehdy se mě dotkly Formanovy *Vlasy*.

Máš možnost udržovat v Praze kontakty s bulharskou kulturou a s divadlem?

Sleduju bulharskou televizi a moji přátelé mi posílají knihy a DVD. Když jsem v Sofii, navštívím divadlo. Ráda bych dokončila překlad jedné bulharské hry.

Ve Vodním družstvu hraješ Fany. Je to pro tebe zážitek?

Těší mě to. Snažím se, aby to bylo srandovní.



Ladislava Koukalová

Ladko, co jsi dělala předtím, než jsi přišla do Činoherního klubu?

Na Filmové škole ve Zlíně jsem studovala výtvarný obor a pak jsem rok pracovala ve Studiu animovaného filmu. Studio se pak na čas rozpadlo a já dodělávala nějaké věci mimo a mezi nimi i kostýmy do filmové pohádky *Šmankote, babičko, čaruj*, kterou původně dělali hlavně lidi ze školy (režiroval

Saša Lauf), ale dodělávala se ve spolupráci s Ostravou a režii převzal pan Zdeněk Havlíček. Když už pak ve Zlíně pro mě nebyla práce, odstěhovala jsem zase k našim do Dačic a začala malovat v keramice Maříž. Pak jsem začala studovat arteterapii v Českých Budějovicích a v Praze kurz dějin umění v Čechách, na Moravě a ve Slezku a do toho přišla možnost nastoupit v Činoherním klubu.

Jako výtvarnice kostýmů jsi se podílela na inscenaci *Sexuální perverze v Chicagu* a na filmu *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou*. Jaké jsi při tom získala zkušenosti?

Sexuální perverze v Chicagu byla pro mě dost hektická, v některých momentech stály povinnosti kostymérky a práce výtvarnice trochu proti sobě. Na filmu jsem spolupracovala s Pavlem Göblem, spolužákem ze Zlína. Dojžděla jsem denně na natáčení, takže taky trochu v poklusu, ale bylo to moc fajn.

S kterými výtvarnicí ráda spolupracuješ v Činoherním klubu?

Určitě s Katarínou Hollou, která většinou přijde už s hotovými kostýmy. To je velká pohoda. S Ninou Stillmark je to zase tvůrčí do poslední chvíle. Když už to vypadá, že je hotovo, přijde s dalším „warte-warte-warte...moment mall!“ Když jsem tu začínala, potkala jsem se s Lubošem Hrzou na zkouškách *Jak se bavil pan Sloane*. To pro mě bylo povzbuzující setkání.

Na jaké představení v ČK zveš své známé?

Většinou na to nejnovější, protože všechno předtím už viděli.

Děkujeme za rozhovory (peh)



Renata Perglová

pomáhá s praním a žehlením kostýmů.

Cinoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2007
se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Divadelní společnost Křoví z Líšnice
u Mníšku pod Brdy

Ivan Kraus / POKER BEZ ESA

*Jak málo může někomu ke štěstí stačit a co jiný všechno
potřebuje, a přesto šťastný není!*

Režie: **Dana Radová** / Výprava: **Dana Radová** a **Křoví**
Hrají: **Jiří Hladovec**, **Věra Hanešková**, **Lenka Pavlasová**, **Filip Hájek** / Sousedské variace v 2. obraze – Sen o nebi (v záznamu):
Nada Munzarová a **Ivan Kraus** – sousedé z Klínce, **Pavel Landovský** – soused z Kytína, **Vladimír Cech** – soused z Klínce.

Neděle 2. prosince 2007



Divadelní společnost Křoví vznikla na jaře 1999 ve výtvarně artefických kursech pro dospělé v Bohnicích. Východiskem pro tento způsob výuky je výtvarný, hudební, divadelní nebo jiný umělecký zážitek, vnímání sebe a světa prostřednictvím uměleckých zážitků, vycházejících z vlastního tvořivého projevu. A tak jsme se s mými žáky dostali z výtvarného tvoření k divadelnímu hraní(sí). A neříkáme si herci, ale hrávci, od slova hrát. Ale dávno již tomu, co mělo Křoví přes třicet členů, zvukovou a světelnou aparaturu, kapelu v obsazení: klarinet, baskytara, flétny, kytara, bicí, akordeon... Hra o dobrovolných bezdomovcích a možnosti svobodné volby našemu souboru nekompromisně nastavila zrcadlo. Zvolili jsme pro příště méně konzumace, kumulace, frustrace ale více tance a tolerance. Je nás třetina, hudebními nástroji jsou nám kytara, židle, popelnice, lavor, kufr... A život i divadlo je pro nás stále větší zážrak. Ke zkouškám se zatím scházíme díky podpoře města Mníšek pod Brdy v mníšeckém kině.

Dana Radová

V jaké hře se říká?



Jak mě napadá - že já svého tátu nezabil už dávno

Hádanka č.1 Budete-li znát odpovědi na tři hádanky, které budou postupně uveřejňovány v ČČ, můžete je poslat na adresu info@cinoherni-klub.cz. Vylosovaný výherce získá 2 vstupenky na představení v ČČ.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz: Hlavní město Praha



Inscenace ČČ jsou realizovány rovněž s podporou
Městské části Praha 1



Partneři Cinoherního klubu



123tours.cz
ODDĚLÍK MĚSTSKÉ ČÁSTI PRAHA 1

Columbia
Sportswear Company

euroAWK



REVOLVER
REVUE

Kooperativa
HOTELOVÁ

K-K
HOTELS

Tomera

www.radiohortus.cz

Redakce Cinoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Oleg Vojtišek, Pavel Kolský, Pavel Nesvadba, Archiv Der Kleine Prinz, Vladimír Trmal. Kresba hádanky: Jan Janák. Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

*

g

a l e m s

r

č

i

k

e

y

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1

(vedle Činoherního klubu)

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272



Navštivte výstavu

Ivo Medek Kopaninský a Vladimír Fuka

„vyskladněno/vystaveno ... a zase naopak“



21. listopadu 2007 - 9. února 2008, úterý - sobota, 11.00 - 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, studenty a pro držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.